

1. Izvori

O Korčuli u srednjem vijeku do g. 1185. nema nikakvih podataka ni u listinama ni u arhivskoj građi, već o tom razdoblju možemo govoriti samo nešto na temelju opće poznatih podataka u historičkim izvorima i naći samo neke oskudne vijesti kod *suvremenih pisaca i onih iz kasnijeg vremena*. Tako Korčulu, govoreći o Neretljanima i njihovim otocima, spominje *Konstantin Porfirogenet*, bizantinski car-pisac X. vijeka, a dolazak dužda Petra Orseola II. pred Korčulu, njezino osvojenje i njegovo zadržavanje na otočiću sv. Maksima (današnjem Majsanu) opisuje poznati mletački pisac *Ivan Đakon*, suvremenik Orseolov. O bijegu stanovnika Salone poslije njezina pada u prvoj polovini VII. vijeka na južne otoke, između ostaloga i na Korčulu, govori *Toma Arcidakon*, pisac XIII. vijeka. Pričanje Ivana Đakona o ekspediciji dužda Petra Orseola g. 1000. preuzeo je u svoju kroniku *Andrija Dandolo*, mletački pisac XIV. stoljeća. Za XII. vijek prije g. 1185. ima nešto podataka kod nekih kasnijih *mletačkih i dubrovačkih pisaca*. Ako spomenemo još suhoparne navode kod *Ravenatskog geografa iz VII. stoljeća*, nalaze *bizantinskih novaca na otoku* i još poneke *arhitektonske ostatke*, spomenuli smo tako sve historičke izvore korčulanske povijesti ovoga razdoblja. Tek nam se g. 1185. spominje izričito Korčula u jednoj ispravi, a to je ona, koja sadržava naredbe i zaključke crkvenog sabora u Splitu, a u kojoj se određuje, da korčulanska parohija ima pripadati hvarskoj biskupiji.

Počevši od XIII. stoljeća historički su izvori obilniji tako, da ću više raspravljati o povijesti Korčule u XIII., XIV. i XV. vijeku, dakako za ovaj posljednji samo do 1420., do koje godine, vrlo važne u historičkom razvitku grada i otoka, seže opseg ove moje radnje. Za neke je godine upravo veliko obilje izvora, pa će zato raspravljanje tih perioda izaći znatno duže.